

Zuivelsector neemt verantwoordelijkheid in verduurzaming

De Belgische zuivelsector kan met vertrouwen zijn rol opnemen in de verduurzaming van de melkveehouderij. De sector heeft de cijfers in de hand om dit aan te tonen en is klaar om hier nog verder in te gaan. Maar wonderoplossingen bestaan niet, en de economische haalbaarheid op het boerenplan is een essentieel onderdeel van een duurzame ontwikkeling.

Ivan De Clercq

Het Vlaams Centrum voor Agro- en Visserijmarketing (VLAM) bracht een aantal experts samen voor een interactief webinar over de rol van zuivel in een gezond en duurzaam Euro-

pees voedselsysteem. Renaat Debergh kon vanuit brancheorganisatie MilkBe de vooruitgang die de zuivelsector op het vlak van verduurzaming boekt, staven met cijfers uit de laatste duurzaamheidsmonitor (zie

Boer&Tuinder nr. 41 van 14 oktober). Gemiddeld neemt een melkveehouder 20 van de 42 mogelijke duurzaamheidsinitiatieven, waar dit er in 2014 nog maar 9 van de 35 waren. Ook de zuivelverwerkende industrie blijft stappen vooruitzetten, bijvoorbeeld op het vlak van duurzame verpakkingen, waterzuivering en transport.

Grasland en eigen krachtvoer

Titus Ghyselinck van het Wereld Natuur Fonds (WWF) pleitte voor een geïntegreerde aanpak, waarbij de impact op

klimaat, milieu en biodiversiteit samen wordt bekeken. De organisatie ziet het verlies aan biodiversiteit en de wereldwijde versleping van fosfor als belangrijke prioriteiten. Ghyselinck juichte de erg lage voetafdruk per kg melk toe, maar hechtte ook belang aan de uitstoot per ha landbouwgebied. Hij hield daarbij een pleidooi voor de troeven van blijvend grasland en de productie van eigen krachtvoer. "We moeten er een economisch positief verhaal van maken, en dat kan via gepaste alternatieve verdienmodellen", zo meende hij.

“Inspanningen die gedaan worden, moeten ook worden beloond.”

Genoeg economische marge

Diane Schoonhoven, adviseur Klimaat, Energie & Duurzaamheid bij Boerenbond, was het eens met het belang van het economische aspect. “Als we willen dat landbouwers ecosysteemdiensten leveren, dan is het belangrijk om ze daarvoor ook correct te vergoeden. Inspanningen die gedaan worden, moeten ook worden beloond.” Met 300 miljoen consumenten in een straal van 500 km rond Brussel is de weg naar de consument kort. De structuur om verder te verduurzamen is aanwezig, maar de keten moet economisch genoeg marge hebben om in bijkomende maatregelen te kunnen investeren. Welk model van melkveebedrijf hier het best op inspeelt, moeten we openlaten, zo pleitte ze. “Er is net nood aan een diversiteit in melkveebedrijven. Het is door de verschillen dat we van elkaar kunnen leren en zien waar het anders of beter kan. Elk model heeft zijn eigen waardes en sterktes.”

Geen toveroplossing

Sam De Campeneere, wetenschappelijk directeur bij onderzoeksinstituut ILVO, bracht ook een genuanceerde

benadering van de methaanproblematiek. Methaan kreeg in het meest recente IPCC-rapport een minder schadelijke beoordeling, op voorwaarde dat de methaanuitstoot afneemt of gelijk blijft. Maar De Campeneere is van oordeel dat die beoordeling de vraag naar methaanreductie in de vee­teelt niet zal verminderen, misschien wel integendeel. Het reduceren van de methaanuitstoot wordt nu immers een sneller gunstig effect toegedicht dan andere maatregelen. Oplossingen om methaan te reduceren zitten in de pijplijn, maar één toveroplossing is er niet. Effecten op productie, gezondheid, klimaat en kostprijs zullen allemaal een rol spelen. Ook de effecten van een combinatie van maatregelen en de effecten op lange termijn moeten worden meegenomen. “Methaanuitstoot is een groter probleem dan de ammoniakuitstoot in de PAS-problematiek. Het gaat om een proces in de koe zelf. We zullen maar heel zelden een maatregel vinden die op alle vlakken goed scoort. Een herkauwer zal altijd wat methaan produceren. Enige aanvaardbaarheid zal er moeten zijn”, aldus De Campeneere. ■